

[Poul H. Møller]

det foreliggende forslag tror jeg snarere kunne virke modsat. Kristeligt folkeparti må gå imod dette forslag, men jeg skal sige, at vi er enige i dets inderste intentioner, at vi må have en klaring på hele dette forhold.

Flygaard (DR):

Der synes at være almindelig enighed om, at livsvigtige funktioner skal opretholdes. Denne opfattelse deler retsforbundet også. Det foreliggende forslag går imidlertid langt videre, alt for vidt, og derfor kan retsforbundet ikke støtte forslaget. Det er helt urimeligt, hvis det skal være strafbart og man skal kunne sættes i fængsel for ikke at ville skænke en kop kaffe på et hospital.

Glistrup (FP):

Dette er et sundhedspolitisk forslag. Det er båret af den opfattelse, at det er absolut nødvendigt for det danske folketing at sikre, at når den danske befolknings helbred er i fare, så skal man have den bedst mulige hjælp til de pågældende, hvad enten de på grund af aldersdomssvækkelse er på plejehjem eller de ligger på sygehuset. Alt andet må vige i den situation, og derfor er dette forslag fremsat.

Denne helt centrale og afgørende ting i forslaget var der kun fire af ordførerne der overhovedet så meget som havde fattet en flig af og sporadisk kom ind på, og de erklærede sig sådan i princippet enige i det, men sagde som sædvanlig til fremskridtsforslag: det er ikke lige på den måde, vi skal løse det, vi skal løse det på en anden måde. Hvis de så bare havde sagt, hvordan det skulle løses, var det selvfølgelig udmærket. Men det fuldstændig ultimative krav er altså, at når man er indlagt på et sygehus, eller når man er plejehjemsbeboer, skal man ikke kunne udsættes for nogen menneskeskabt yderligere risiko for liv, forlighed og helbred. Det er det, der bærer det.

Det gik jo endda så vidt, at en af de fire ordførere, nemlig hr. Bolvig, protesterede imod, at vi havde sagt, at det minder noget om et radikalt forslag fra 1976, for hr. Bolvig mente, at dette forslag fra 1976 havde ført til, at man havde vedtaget et eller andet på et eller andet møde i Amtsrådsforeningen. Men som vi ved fra Holbæk, fra rigshospitalet, fra Hvidovre hospital og adskillige andre steder fra, var det, som man nåede frem til på

grundlag af det radikale forslag, altså ikke nok. Derfor må man videre, og derfor må man se at finde en løsning.

Alle ordførerne, også de omtalte fire, beskæftigede sig stort set med noget, som jeg synes er aldeles underordnet sammenlignet med dette hovedmål, nemlig nogle arbejdsretlige, arbejdsmarkedsmæssige betragtninger. Hvor er det dog underordnet med faglige interesser og indbyrdes solidaritet, og hvad man ellers kan sige inden for fagbevægelsen, når menneskers liv, helbred og forlighed står på spil! Derfor må jeg allerede med den begrundelse faktisk afvise alle de indsigelser, der kom mod forslaget, og sige: kom igen og diskuter det, som forslaget virkelig drejer sig om.

Det, som man henviste til fra dem, der talte om det arbejdsretlige, var, at man skulle studere de sidste 82 års historie fra septemberforliget og fremad, og at man skulle sætte sig ned og læse hovedtaler og lignende ting. Ja men det er jo ikke medicin, der er jo ikke noget penicillin i den danske arbejderbevægelses historie gennem de sidste 82 år. Det er jo ikke det, der helbreder folk, det er ikke det, man kan sørge for at en operationsstue går i funktion på, og derfor kan vi fuldstændig fejle af bordet det med disse papirmæssige, arbejdsjuridisk snørklede formaliteter, for det er slet ikke det, det her drejer sig om. Det drejer sig om at redde menneskeliv. Og det viser jo bare livets barske virkelighed, at der er minigrupper, der, når man mødes ophidset på en portørforsamling, eller hvad der er tale om, kan styre og terrorisere forsamlingen, sådan at der ikke rigtig er nogen, der tør række fingeren i vejret, når man skal stemme om, hvorvidt man skal strejke eller ej, og så bliver altså resultatet, at disse få opviglere når resultater som det, vi f.eks. så på de fynske sygehuse i oktober 1975, og som vi desværre også har set på andre sygehuse andre steder i landet. Det er det, som vi under ingen omstændigheder vil affinde os med, så længe det står til fremskridtspartiet. Og vi opfatter det bestemt ikke som noget angreb på arbejderbevægelsen, at vi vil tage håndfast på disse kinesere.

Så blev der spurgt meget juridisk lærd: ja men hvor lange fængselsstraffe skal de pågældende have, og hvordan skal man sørge for, at de 700 portører kommer i fængsel, for de får førtidspension, og hvad det ellers var,